

De Ladykiller

Van Cees van der Voorden zijn verschenen:

Thomas de Vries

- De ontvoering (december 2024)
- De Ladykiller (augustus 2025)

Cees van der Voorden

De Ladykiller

Een Thomas de Vries verhaal

© Cees van der Voorden – Augustus 2025

ISBN 9789403826738 (paperback)

ISBN 9789403826745 (E-book)

Uitgeverij: Bookmundo (Mijnbestseller Nederland)

2006 – 2007

Hoofdstuk 1

De geur van vochtige muren hing in het kleine appartement. In de woonkamer, zwak verlicht door de flikkerende televisie, lagen spullen kriskras door elkaar. Op de eettafel stonden een stapel ongewassen borden en een overvolle asbak. Het enige geluid kwam van de regen die zachtjes tegen de ramen tikte.

Aan tafel zit een vrouw van halverwege de dertig, haar gezicht getekend door vermoeidheid. Haar dagen zijn lang; als schoonmaakster werkt ze hard om het gezin draaiende te houden. De avonden brengt ze meestal alleen door, met een glas wijn en een sigaret binnen handbereik. Haar schouders hangen, en terwijl ze voor zich uit staart, lijkt haar blik door de kamer heen te glijden. De warmte van de wijn verzacht de scherpe randen van haar gedachten.

Straks komt Mark langs, haar nieuwe vriend, en zoals altijd zal hij bepalen hoe de avond verloopt.

De relatie was nog zo hoopvol begonnen. Ze had Mark ontmoet in de supermarkt, bij het schap met kant-en-klare maaltijden. Hij stond daar met een bak sla in zijn hand, duidelijk bedoeld voor één persoon. Toen hun blikken elkaar kruisten, had hij een stap naar voren gedaan en het bakje lachend omhooggehouden. “Veel te veel groente voor mij alleen,” had hij gezegd, met een twinkeling in zijn ogen. Ze hadden een leuk gesprek gehad en ze had hem haar telefoonnummer gegeven.

Al de volgende dag had hij haar gebeld met het voorstel om samen een echte maaltijd te delen. Hij zou trakteren. In de weken daarna wist hij haar voor zich te winnen met kleine cadeautjes en zijn onvermoeibare aandacht.

Maar het duurde niet lang voordat deze relatie begon te lijken op de andere die ze had gekend. Mark liet al snel zijn masker vallen en begon haar regels op te leggen. Ze zuchtte diep en nam een trek van haar sigaret.

Niet veel later klonk het geluid van de voordeur die openvloog. Een koude windvlaag vulde de kamer, vermengd met de scherpe geur van sigarettenrook en alcohol. Mark stapte binnen, luidruchtig en onvast. Hij struikelde bij de drempel en wist zichzelf maar net overeind te houden.

‘Emma! Waar ben je?’ Marks stem galmde door het appartement, luid en onontkoombaar.

‘In de keuken, Mark,’ antwoordde Emma snel. Haar stem klonk gespannen, haast verontschuldigend.

Hij kwam binnen met een plastic tas die hij op het aanrecht smeed. ‘Hier, het eten,’ mompelde hij, zijn stem onvast door de alcohol.

‘Ik had je gevraagd boodschappen te doen. Is dit alles?’ Haar blik bleef strak op hem gericht, haar toon een mengeling van teleurstelling en vermoeidheid.

‘Ik had niet genoeg geld,’ zei Mark spottend. Hij lachte kort en scherp.

‘Misschien moet jij eens betalen,’ voegde hij er venijnig aan toe.

Hij wist dat ze krap zat, dat ze amper rondkwam. Toch ging hij verder: ‘Wees maar blij dat ik er ben, anders had je helemaal niks,’ sneerde hij met een triomfantelijke grijns. Emma zweeg. Ze wist wat er zou gebeuren als ze tegen hem in ging. Het zou weer uren ruzie worden, schreeuwen en beschuldigingen. Ze haalde diep adem en koos, zoals zo vaak, voor de weg van de minste weerstand.

‘Ik zal direct beginnen,’ zei ze met een vlakke stem. ‘Ga jij maar vast aan tafel zitten.’

Hoofdstuk 2

Op de overloop stond een meisje met haar rug tegen de muur. Haar oren vingen elk woord op dat beneden werd geroepen. Ze had zichzelf in de spiegel gezien net voordat ze naar de gang kwam: een tengere vijftienjarige met lang donker haar dat wild over haar schouders viel. Haar blauwe ogen, helder en intens, waren de enige erfenis van haar moeder waar ze trots op was. De rest, haar tengere lichaam, haar hoge jukbeenderen, verafschuwde ze. Haar lichaam nog in ontwikkeling en ook daar was ze erg onzeker over.

Ze kneep haar ogen samen toen ze het gedempte geschreeuw van Mark hoorde. Het ging altijd hetzelfde: hij kwam binnen, bracht chaos, bepaalde de sfeer. Ze hoorde haar moeders onderdanige stem en voelde een golf van minachting omhoogkomen.

‘Hoe kan ze zo zwak zijn?’ dacht ze, terwijl ze haar handen tot vuisten balde. Ze wist zeker dat als zij in haar moeders schoenen stond, ze Mark al lang de deur had gewezen. ‘Ik zou nooit iemand zo over me heen laten lopen. Nooit.’

Ze draaide zich om en keek naar de kamer van het jongetje. Haar elfjarige broertje zat in de deuropening, zijn knieën opgetrokken, zijn blik strak op haar gericht. Zijn gezicht was gespannen, zijn lippen samengeperst. Ze zuchtte. Ze liep naar hem toe en zakte op haar hurken om op ooghoogte met hem te komen.

‘Weet je wat er beneden gebeurt?’ vroeg ze zacht.

Hij knikte. ‘Ze maken weer ruzie.’

Ze schudde afkeurend haar hoofd. ‘Het is altijd hetzelfde. Mam doet niets. En Mark blijft gewoon doorgaan.’

Ze snoof. ‘Als mam een beetje lef had, had ze hem allang de deur gewezen.’

Hij keek weg, zijn blik gericht op de vloer. ‘Misschien wil ze hem wel wegsturen, maar durft ze het niet.’

Ze lachte bitter. ‘Dat is het verschil tussen haar en mij. Als ik haar zou zijn, zou hij niet eens durven schreeuwen.’ Ze pauzeerde even, haar ogen vlamde van woede. ‘Ik laat me door niemand uitschelden. Nooit.’

Hij bleef stil. Hij wist dat zijn zus boos was, niet alleen op Mark, maar ook op hun moeder. Misschien zelfs op hem. Hij wilde iets zeggen, haar geruststellen, maar voordat hij kon antwoorden, klonk er een harde stem van beneden.

‘Godverdomme, Emma! Hoeveel heb je al op?’ schreeuwde Mark.

‘Wat maakt dat uit?’ klonk hun moeders stem, scherp en luid. ‘Alsof jij nooit drinkt! Je stinkt naar de drank, Mark. Klootzak!’

Broer en zus keken elkaar aan. Het geluid van de ruzie werd harder. En toen hoorden ze het: een doffe knal.

Het jongetje sprong op. ‘Wat was dat?’ vroeg hij, zijn stem trillend.

Het hart van het meisje klopte in haar keel. ‘Hij heeft haar geslagen,’ fluisterde ze. Haar handen balden zich zo hard tot vuisten dat haar nagels in haar handpalmen prikten.

Er volgde een schreeuw van pijn en woede, en daarna het geluid van snelle voetstappen. De voordeur sloeg met een harde klap dicht.

Ze rende naar de overloop en keek over de reling naar beneden. Ze zag hun moeder langzaam de trap op komen, haar hand op haar wang gedrukt. Zelfs in het schemerige licht zag ze de blauwe plek die zich al vormde. Emma keek op, en hun blikken kruisten. Het meisje zag de schaamte in haar moeders ogen, het verdriet, en misschien zelfs een glimp van excuses. Maar het maakte niets uit. Voor haar was dit het bewijs van alles wat ze al wist. Haar moeder was zwak. Emma sloeg haar ogen neer en liep terug de gang in, haar schouders gebogen. Het meisje bleef staan, haar lichaam strak van spanning.

Het jongetje stond achter haar, zijn ademhaling zwaar. ‘Wat nu?’ vroeg hij zacht.

Ze draaide zich om, haar gezicht een masker van vastberadenheid. ‘Nu? Niets,’ zei ze kil. ‘Dit hebben we toch eerder meegemaakt. En ze laat het gewoon gebeuren.’

En daarmee draaide ze zich om en liep naar haar kamer, de deur zacht achter zich sluitend.

De ochtend na de klap was het huis stil. De regen, die de vorige avond tegen de ramen had getikt, was verdwenen, en een bleke winterzon scheen door de gordijnen. Emma zat aan de keukentafel met een kop thee tussen haar handen. Haar wang deed pijn, de blauwe plek duidelijk zichtbaar. Maar het was niet de fysieke pijn die haar zo leeg deed voelen, het was alles daaromheen. Het was zijn stem, zijn woede en haar eigen onmacht om het te stoppen.

Mark stond in de deuropening van de keuken, zijn handen in zijn zakken, zijn hoofd gebogen. ‘Emma,’ begon hij zacht. ‘Ik... ik had het niet moeten doen. Ik weet het. Dat mag niet gebeuren. Het zal nooit meer gebeuren.’

Emma staaarde naar hem, haar blik onzeker. Ze had deze woorden al zo vaak gehoord in eerdere relaties, en nooit was het goed gebleven. Maar Mark klonk echt verdrietig. Ze wist gewoon niet wat ze moest geloven

‘Ik meen het,’ zei hij, een stap naar voren zettend. ‘Je verdient dit niet. Ik was dronken, en ik weet dat dat geen excuus is. Maar ik ga veranderen. Echt waar. Geen drank meer. Geen boosheid meer.’ Hij kwam dichterbij en legde zijn hand op de hare. ‘We beginnen opnieuw. Jij en ik. Alsjeblieft.’

Emma knikte langzaam. Niet omdat ze hem geloofde, maar omdat het makkelijker was dan de confrontatie.

De dagen daarna leken anders. Mark bleef nuchter. Hij hielp zelfs in het huis,

iets wat hij nog nooit had gedaan. Hij kookte spaghetti op een avond en bracht bloemen mee van de supermarkt. ‘Voor jou,’ zei hij, terwijl hij ze met een onhandig gebaar op tafel zette. Emma glimlachte voorzichtig.

Hoofdstuk 3

Kerstavond

De geur van kaneel en dennen vulde het huis. Een kleine kerstboom stond in de hoek van de woonkamer, versierd met oude slingers en een paar scheve kerstballen. De kinderen hielpen met het klaarmaken van het kerstdiner, en zelfs Mark leek ontspannen. Hij zette muziek op, oude klassiekers, en hielp Emma met het dekken van de tafel.

Maar tegen de avond, toen het eten op tafel stond te wachten, stond Mark voor de koelkast. Zijn blik bleef hangen op het bier. ‘Eén biertje kan geen kwaad, toch?’ zei hij, alsof hij zichzelf moest overtuigen.

Emma keek op van de aardappelsalade die ze aan het mengen was. ‘Ik dacht dat je gestopt was.’

‘Het is kerst,’ zei hij, een glimlach op zijn gezicht. ‘Kerst hoort gezellig te zijn. Daar hoort een biertje bij.’

Emma zuchtte. Ze wilde er niet over ruziën. Ze draaide zich om en ging verder met het eten. Eén biertje, dacht ze. Wat maakt het uit?

Maar één biertje werden er twee. Twee werden er vier. En tegen de tijd dat het dessert op tafel stond, was Marks stem weer luider, zijn grappen scherp en ongepast. Emma probeerde de sfeer licht te houden, maar de spanning was voelbaar.

De dag erna, toen de kinderen nog sliepen, zaten Emma en Mark aan tafel. ‘Je zei dat je één biertje zou drinken,’ begon Emma voorzichtig.

‘Het was één keer,’ zei Mark meteen, zonder haar aan te kijken. ‘Het is kerst. Iedereen drinkt met kerst.’

‘Maar je zou...’

‘Ik zei toch dat het eenmalig was!’ Mark stond op, zijn stoel schrapend over de vloer. ‘Kunnen we dit nu vergeten? Het is klaar. Het gebeurt niet meer.’

Emma slikte haar woorden in. Ze wilde het niet opnieuw uitvechten. Het was makkelijker om te zwijgen.

Oud en Nieuw

De bel ging en Emma haastte zich naar de deur. Het was oudjaarsavond, en ze hadden vrienden uitgenodigd. Een klein feestje, niets bijzonders. De woonkamer was opgeruimd, hapjes stonden klaar, en Mark was in een goed humeur. Hij had zelfs beloofd om niet te drinken.

Maar zodra de eerste gasten binnenkwamen met een fles champagne in de hand, begon Emma zich zorgen te maken. Mark was joviaal, zijn stem hard en zijn lach overdreven. Hij schonk zichzelf een glas in, “één glaasje kan toch geen

kwaad?” en al snel volgde er nog één.

Tegen middernacht, toen de klok aftelde naar het nieuwe jaar, was Mark weer de man die ze zo vreesde. Zijn handen maakten wilde gebaren, zijn woorden werden scherper, en zijn ogen glansden van de drank. Emma probeerde hem af te remmen, maar hij wuifde haar weg. ‘Het is oud en nieuw!’ riep hij lachend. ‘Iedereen moet genieten!’

Toen de gasten vertrokken en de kinderen naar bed gingen, bleef Emma alleen achter met Mark. Hij zat op de bank, een laatste glas in zijn hand, en keek haar aan met een blik die haar koud maakte. ‘Wat kijk je me aan?’ vroeg hij.

‘Je zei dat je niet zou drinken,’ zei ze zacht.

‘God, daar gaan we weer,’ zuchtte hij. Hij stond op en liep naar haar toe.

‘Misschien moet je gewoon stoppen met zeuren, Emma.’

Ze wendde haar blik af en zei niets meer.

Hoofdstuk 4

Het huis rook naar bier en as. De winterkou was inmiddels verdwenen, maar in het appartement hing een ijzige spanning die elke dag zwaarder leek te worden. Mark was er altijd. Sinds hij zijn baan was kwijtgeraakt, zat hij 's ochtends al beneden met een bierblikje in zijn hand tegen de tijd dat normale mensen nog koffie dronken.

Het ongeluk was een keerpunt geweest. Het had maanden geleden plaatsgevonden, in een week waarin hij had beloofd minder te drinken. Maar die belofte hield niet langer stand dan zijn vorige. Hij was met drank op achter het stuur gekropen en had een andere auto geramd. Niemand raakte ernstig gewond, maar zijn werkgever kende geen genade. Hij werd ontslagen en nu had hij een reden om nóg meer te drinken.

Overdag zat hij meestal in de woonkamer, de televisie op standje oorverdovend, een fles bier naast zich. Iedereen moest zich aan zijn stemming aanpassen.

Wanneer hij zijn ogen halfdicht geknepen had en een grauw over zijn gezicht hing, wist iedereen dat ze beter uit zijn buurt konden blijven. 'Ik wil geen geluid horen,' zei hij dan. En geluid was alles: voetstappen, pratende stemmen, zelfs het zachtjes sluiten van een deur. Het jongetje was vaak de eerste die de gevolgen van Marks humeur ondervond.

Het begon onschuldig, of in ieder geval onopvallend. Een opgeheven vuist, een dreigende blik. Maar al snel gingen Marks handelingen verder. Wanneer het jongetje te langzaam was met het pakken van iets wat Mark vroeg, of simpelweg niet reageerde zoals Mark dat wilde, kwam er een klap op zijn achterhoofd.

Eerst incidenteel, dan vaker. Het jongetje leerde stil te blijven en zo min mogelijk op te vallen, maar zelfs dat hielp niet altijd.

Op een avond, na een woede-uitbarsting van Mark over een verkeerd geparkeerde fiets in de gang, kreeg het jongetje de volle laag. 'Kun je dan niks onthouden? Hoe vaak heb ik al gezegd dat je die kutfiets aan de kant moet zetten!' brulde Mark, terwijl hij opstond en zijn schouder vastgreep. Zijn hand vloog door de lucht en kwam met een klap neer op het hoofd van de jongen. De jongen kromp ineen, maar zei niets. Zijn ogen bleven strak op de vloer gericht. 'Zeg sorry,' snauwde Mark.

'Sorry,' fluisterde het jongetje.

Mark snoof en liep weg, terwijl het meisje toekeek vanuit de deuropening van haar kamer. Haat vervulde haar ogen, maar ze deed niets. Durfde niets te doen... Emma zat vaak aan de keukentafel, dezelfde plek waar ze vroeger nog relax een wijntje zat te drinken. Maar nu was ze een schim van zichzelf. Haar haren waren onverzorgd, haar kleding was versleten, en de kleine glimlach die ze vroeger

nog af en toe op haar gezicht had, was volledig verdwenen. Ze probeerde niet meer te praten met Mark. Zijn tirades waren onvoorspelbaar, en haar stem werd steeds zachter. Haar dagen vulden zich met werken, koken en zo stil mogelijk zijn.

Mark had hier geen medelijden mee. Integendeel. ‘Kijk jezelf eens staan,’ zei hij op een dag, terwijl hij haar vanuit zijn stoel aankeek. ‘Je bent een wrak. Is het zo moeilijk om een beetje je best te doen? Ik kom thuis, nou ja, thuis... en dit is wat ik krijg? Een vrouw die eruitziet alsof ze weken niet heeft geslapen?’

Emma beet op haar lip en keek weg. ‘Ik doe mijn best,’ mompelde ze.

‘Je best?’ Mark lachte schamper. ‘Je best was twintig jaar geleden misschien goed genoeg, maar nu? Het is belachelijk, Emma. Je zou dankbaar moeten zijn dat ik überhaupt nog naar je omkijk.’

Ze zei niets. Wat kon ze zeggen? Het was waar. Tenminste, dat geloofde ze.

Hoofdstuk 5

De woonkamer was donker, op de flakkerende gloed van de televisie na. Mark zat nog steeds op de bank. Naast hem stonden lege bierflessen, en op de salontafel lagen verkreukte sigarettenpakjes. Zijn hoofd hing naar voren, zijn schouders zwaar van drank en uitputting. De stilte van het huis drukte op hem. Emma was allang naar boven gevlucht, zoals ze dat de laatste tijd vaker deed. Hij had haar niet tegengehouden.

Mark nam nog een slok uit een halflege fles en liet zijn blik door de kamer glijden. Het huis voelde koud en leeg. Hij schudde zijn hoofd en stond langzaam op, zijn bewegingen onhandig en moeizaam. Hij strompelde naar de trap en greep de leuning vast, alsof hij zichzelf moest overtuigen dat hij zijn evenwicht kon bewaren.

Het meisje lag in haar bed, stil en strak onder de dekens. Haar ademhaling was zacht en gelijkmatig. Ze had de stemmen beneden gehoord, de voetstappen op de trap, en wist dat Mark niet naar bed was gegaan. Ze hoopte dat hij gewoon naar zijn kamer zou gaan, dat hij zou instorten op het bed en in slaap zou vallen. Maar toen hoorde ze het geluid van voetstappen dichterbij komen.

De klink van haar deur ging omlaag en haar hart stopte voor een moment. Ze kneep haar ogen stijf dicht en trok de deken nog iets hoger, alsof die haar zou beschermen. Ze hoorde de deur langzaam opengaan en voelde de koude lucht uit de gang haar kamer binnenstromen.

‘Ben je wakker?’ Marks stem was laag en schor, bijna een fluistering. Hij stond in de deuropening, zijn schaduw langgerekt in het maanlicht dat door het raam viel.

Ze antwoordde niet. Haar lichaam was stijf, haar spieren gespannen. Als ze stil bleef, zou hij misschien denken dat ze sliep. Misschien zou hij weglopen.

Maar hij liep niet weg. Zijn voetstappen waren onregelmatig, alsof hij wankelde. Hij kwam dichterbij. Ze voelde het matras bewegen toen hij ging zitten. Zijn ademhaling was zwaar, en ze rook de alcohol die uit zijn poriën leek te komen. Mark schoof langzaam de deken naar beneden. Haar lichaam verstijfde nog meer, haar spieren gespannen alsof ze zichzelf wilde samenknijpen tot ze onzichtbaar was. Ze voelde zijn hand, zwaar en plakkerig, over haar schouder glijden.

Haar hoofd schreeuwde om hulp. Ze wilde gillen, bewegen, iets doen om hem te stoppen, maar niets werkte. Haar lichaam luisterde niet. Ze was gevangen in een angst die haar volledig verlamde. Zijn hand gleed verder, over haar buik, en onder de dekens.

‘Je bent mooi, weet je dat?’ fluisterde hij. Zijn stem was zacht, bijna teder, maar

voor haar klonken zijn woorden als een donderslag.

Ze wilde denken dat dit niet echt gebeurde. Dit kon niet echt gebeuren. Maar het gebeurde. Zijn hand gleed lager, naar de rand van haar slipje. De rand van haar bewustzijn begon te vervagen.

Ze probeerde aan iets anders te denken, maar het lukte niet. In haar hoofd schreeuwde ze om hulp. Hulp van haar moeder. Van wie dan ook. Haar hoofd bonkte, haar adem stokte, en toen... niets meer.

November 2024

Hoofdstuk 6

Ze stond voor de schuifdeuren van het UWV, het Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen. Haar leren jasje stond open, ondanks de kou, en haar zwarte legging was vaal op de knieën. De sneakers onder haar voeten waren ooit wit geweest, maar oogden nu enigszins versleten. Haar gezicht, nog altijd knap in de basis, had iets onrustigs. De foundation was net iets te dik aangebracht over de vermoeide huid, en de wimpers te vol, alsof haar stylist iets te ijverig was geweest.

De uitgroei in haar haar was een paar centimeter lang en liet een duidelijk contrast zien tussen haar donkere aanzet en het uitgebleekte blond eronder. Het haar was wat pluizig, alsof het vanmorgen snel in model was gebracht zonder veel moeite. De staart waarin ze het had gebonden hing een beetje scheef en was verwaaid door de wind.

Ze liep naar binnen, rechtstreeks op de receptie af. Haar handen trilden licht terwijl ze haar telefoon uit haar jas viste. Ze bewoog snel, alsof alles dringend was. Alles was ook dringend. Het leven denderde al jaren in een tempo dat ze niet bij kon houden. En dan nu dit weer.

‘Geweigerd?!’ riep ze nog voor ze goed en wel binnen was. De baliedewerker keek op, schrok zichtbaar van de plotselinge stem. ‘Ja, ik ben Miranda Jansen. Geboortedatum 14 juli ’89. Jullie hebben me deze week doodleuk een brief gestuurd dat m’n WW-uitkering per volgende maand wordt gekort omdat ik niet aan m’n sollicitatieplicht zou hebben voldaan. Nou, dan wil ik hier nú iemand spreken, want dit is bullshit.’

De jongen achter de balie begon te typen. Zijn vingers bewogen snel over het toetsenbord.

‘Mevrouw? U heeft geluk. Het is vandaag inloopspreekuur, dus als u even gaat zitten, dan komt er zo iemand u ophalen.’

Miranda schuifelde de wachtruimte in. Ze voelde de blikken van anderen op zich gericht. Daar had ze natuurlijk zelf weer voor gezorgd. Ze schoot altijd eerst uit haar slof en pas daarna ging ze nadenken.

Haar ADHD hielp niet mee. Gelukkig was ze begonnen met Ritalin en voelde ze dat het iets beter ging. Een paar maanden geleden had ze die jongen waarschijnlijk nog over de balie heen getrokken.

Miranda had geen makkelijk leven. Een ex die dan weer wél en dan weer níet naar de kinderen omkeek. Eigenlijk stond ze er altijd alleen voor. Ze had ook niet altijd de beste keuzes gemaakt. Nachtjes met drank en drugs hoorden inmiddels tot het verleden.

De druppel was geweest toen haar oudste zoon haar bewusteloos op de bank had aangetroffen. Onder invloed van Whisky in combinatie met een slaappil was ze gevallen over de salontafel. Hersenschudding. Ze was op de bank gaan liggen om even bij te komen, maar was bijna niet meer wakker geworden.

Sindsdien was ze voorzichtiger geworden. Ze dronk nog wel, natuurlijk, maar beheerster. Geen sterke drank meer. En geen slaappillen. Die had ze jarenlang in huis gehad voor onrustige nachten. Ze was eraan verslaafd geraakt.

Nu beet ze door. Lag soms tot drie, vier uur wakker, maar ze accepteerde het. ‘Mevrouw Jansen?’

Ze keek op. Een man met een vriendelijk gezicht en een map onder zijn arm wenkte haar. Ze volgde hem door een gang naar een klein kantoor met een bureau en twee stoelen. De muren waren kaal, op een affiche over sollicitatievaardigheden na.

‘Gaat u zitten,’ zei hij rustig. ‘Wat kan ik voor u doen?’

‘Ik kreeg een brief,’ begon Miranda fel, ‘dat ik niet aan m’n sollicitatieplicht heb voldaan. Dat m’n uitkering misschien wordt gekort. Maar dat klopt niet. Ik heb vorige maand vijf sollicitaties gedaan.’

De werkcoach knikte en zette zijn computer aan. ‘Ik begrijp dat dat frustrerend is. Wat ik zie, is dat er bij de controle van uw activiteiten geen geldige registraties zichtbaar waren in Werk.nl. Dan gaat er automatisch een signaal naar onze handhavingsafdeling. Dat leidt tot een voorgenomen maatregel. Maar dat is nog geen definitieve beslissing.’

Hij vervolgt op rustige toon. ‘U heeft veertien dagen om een schriftelijke reactie te geven. Als u bewijs meestuurt, e-mails, agenda-items, gespreksverslagen, dan nemen wij dat mee in de beoordeling. Als blijkt dat u wel voldoende heeft gedaan, wordt de maatregel ingetrokken.’

‘Ik heb alles. Echt waar. Ik was juist goed bezig. Sport weer, medicatie weer op orde. En dan krijg je dit. Alsof je weer naar nul wordt teruggezet.’

De man knikte. ‘Dat snap ik. Lever uw bewijs zo snel mogelijk aan, dan zetten we het recht. Ik noteer nu alvast dat u bezwaar gaat maken, dan houden we de betaling voorlopig aan.’

Miranda zuchtte en leunde achterover. ‘Fijn dat tenminste iemand luistert.’

Hij glimlachte kort. ‘Dat proberen we.’

Buiten was de lucht helder. Een waterig zonnetje brak door de wolken en wierp een flets licht over de parkeerplaats voor het UWV-gebouw. Miranda trok haar jas wat dichtër om zich heen en liep met stevige passen richting de bushalte. Haar hoofd voelde lichter. Niet rustig, dat nooit, maar minder chaotisch dan toen ze vanochtend haar huis uit stormde.

In de bus plofte ze neer op een stoel bij het raam. Ze zette haar tas op schoot en keek naar buiten, naar het grijze stadstapijt dat langzaam aan haar voorbijtrok. Haar hart klopte nog na van het gesprek. Maar deze keer niet van woede. Het was iets anders. Iets wat op trots leek.

Ze beet op haar lip toen ze de kriebel voelde opkomen. In haar neus, achter haar ogen. Een traan prikte, onverwacht. Ze slikte, snoof zachtjes en draaide haar hoofd een stukje weg van de andere passagiers.

Niet doen. Geen trutje zijn.

Ze kneep haar ogen even dicht en haalde diep adem.
Ze was geen slappeling. Geen slachtoffer.
Ze was een strijder.

Hoofdstuk 7

De straten van Rotterdam lagen stil onder de koude gloed van de volle maan. Tarek, gekleed in een eenvoudig Trainingsjack en spijkerbroek, liep vastberaden door een smalle steeg. Hij was onderweg naar een melding inzake huiselijk geweld aan de Crooswijkseweg.

Bij volle maan, zo werd beweerd, piekte het aantal meldingen van geweldsmisdrijven. Studies hierover gaven geen sluitend bewijs, maar zijn collega's zwoeren erbij. "Volle maan betekent chaos," had een van hen hem die middag nog gewaarschuwd met een glimlach.

Tarek, een man van Marokkaanse afkomst, had een krachtige, atletische bouw en een scherp gelaat met donkere ogen die altijd leken te observeren. Zijn kort geschoren zwarte haar benadrukte zijn strakke uiterlijk, en een kleine littekenlijn boven zijn linker wenkbrauw gaf hem een ruw uiterlijk.

Hij was pas enkele maanden terug van een lange zaak die diepe indruk op hem had gemaakt. Om even afstand te nemen van het researchewerk had hij tijdelijk voor de operationele tak van de politie gekozen. Dat hoefde niet, zijn leidinggevende had hem zelfs voorgesteld om een langdurig betaald verlof op te nemen. Maar stilzitten paste niet bij hem. Daarom had hij zich vrijwillig aangemeld voor dit werk, totdat hij binnenkort zijn nieuwe functie bij de recherche zou beginnen.

Zijn nieuwe afdeling, de Unit Zware Criminaliteit (UZC), combineerde het scherpe speurwerk van een rechercheur met de actie van straatoperaties. Het was een baan waarin hij zowel zijn analytische geest als zijn fysieke vaardigheden kon inzetten. De UZC bestond uit een hechte groep professionals die een breed scala aan zware misdaden behandelden: van moordzaken tot drugstransporten en georganiseerde criminaliteit. De unit was strategisch geplaatst binnen het korps en opereerde met een mate van flexibiliteit die vaak het verschil maakte in complexe operaties.

Aangekomen bij de woning stapte Tarek uit, zijn scherpe blik gleed over de gevels. Hij liep naar de voordeur en drukte op de bel. Even gebeurde er niets. Toen hoorde hij snelle voetstappen en werd de deur met een ruk opengetrokken. Voor hem stond een vrouw, duidelijk geëmotioneerd. Haar verwarde kleren vertoonden scheuren, en haar dikke lip getuigde van recente verwondingen. Ondanks haar gehavende uiterlijk was ze opvallend knap; haar ogen spraken van wanhoop en uitgeputte vechtlust. Achter haar was de woonkamer een chaos van omvergeworpen meubels en gebroken glas.

'Mevrouw, alles in orde?' vroeg Tarek, zijn stem kalm en beheerst.

De vrouw schudde haar hoofd. Haar woorden kwamen hortend uit haar mond.

‘Hij... hij... ik kon niets doen...’

‘Wie? Waar is hij nu?’ vroeg Tarek scherp, terwijl hij zijn blik langs haar heen naar de achterdeur liet glijden.

Net toen ze wilde antwoorden, klonk er een doffe klap en het geluid van voetstappen bij de achterdeur. In een fractie van een seconde had Tarek het silhouet van een man gezien die door de tuin sprintte.

‘Blijf hier,’ beval hij de vrouw, en zonder op antwoord te wachten stormde hij door de woonkamer. Hij sprong over een omgevallen stoel, opende de achterdeur en zette de achtervolging in.

De man was snel, maar Tareks jarenlange training gaven hem een voorsprong. Zijn adrenaline pompte door zijn lichaam terwijl hij door smalle steegjes rende, het geluid van hun voetstappen weerkaatste tegen de muren van de nauwe straatjes.

‘Stop, politie!’ riep Tarek terwijl hij dichterbij kwam. De man wierp een blik over zijn schouder, zijn gezicht verwrongen van angst en woede. Hij versnelde zijn pas, maar zijn bewegingen werden chaotischer.

Een onverwachte sprong over een laag muurtje bracht de man even buiten Tareks zicht, maar hij was vastbesloten. Hij zette zich af en volgde zonder aarzeling. Toen hij om de hoek kwam, zag hij hoe de verdachte struikelde over een hoop vuilniszakken. Tarek greep zijn kans. Met een snelle, berekende beweging dook hij op de man en trok hem hardhandig tegen de grond.

De man worstelde, maar Tarek had hem stevig in zijn greep. ‘Rustig blijven,’ beval hij, terwijl hij de handboeien tevoorschijn haalde. Hij draaide de man op zijn buik en klikte de boeien stevig vast om zijn polsen.

Een paar minuten later stond Tarek weer voor de woning, de verdachte stevig vastgeklemd aan zijn arm. De vrouw zat inmiddels op de bank, haar hoofd rustend in haar handen. Haar schouders schokten, maar er kwamen geen geluiden van haar lippen. Tarek keek naar haar, zijn gezicht zachter nu het gevaar geweken was.

‘Mevrouw, het is voorbij. U bent veilig nu. Wilt u dat ik een ambulance bel?’

Ze keek op en schudde haar hoofd. ‘Nee... nee, dat hoeft niet. Maar... bedankt.’ Haar stem was schor, nauwelijks meer dan een fluistering.

Tarek knikte kort en richtte zich tot zijn collega's die inmiddels waren gearriveerd. Terwijl de verdachte naar het bureau werd afgevoerd, bleef hij nog even bij de vrouw om haar verklaring op te nemen.

Tarek keek even naar de volle maan terwijl hij in de dienstwagen stapte. De stad was stil, afgezien van het zachte geluid van de motor. Op weg naar het politiebureau gingen zijn gedachten naar de vrouw die hij had geholpen en de verdachte die nu in de cel zat. Het was een nachtdienst die allesbehalve rustig